

нерів, кількість проведених НДДКР на теренах країни, інноваційність зразків і продукції, її технологічність, купівельна спроможність і забезпеченість високотехнологічною продукцією підприємств, населення держави та ін.

б) *Ое*-фактори — це організаційно-економічні події, властиві для макро- і мікрорівня національної суспільної господарської системи держави, що діяли, впливають або будуть мати вплив на економічну ефективність корпоративного управління в телекомунікаційній сфері. Сюди відносимо різного роду ситуації, що мають місце при, за результатами і наслідками роздержавлення й реструктуризації української економіки, формування, розподілу та перерозподілу, других дій з майном підприємств і оцінювання його вартості, первинної й вторинної емісії корпоративних цінних паперів тощо.

Таким чином, групування факторів і групи мета- й макрочинників економічної ефективності управління корпораціями у телекомунікаційній галузі, які наводяться в доповіді, є досить умовними. Їх умовність обумовлюється тим, що кожен фактор і кожна група чинників економічної ефективності управління АТ у телекомунікаційній галузі є особливими за своїми характеристиками й характеристиками.

Література

1. Кузьмін О.Є. Основи менеджменту : підруч. [для студ. вищ. навч. закл.] / О. Є. Кузьмін, О. Г. Мельник. — К. : Академвидав, 2003. — 416 с.
2. Підручники. com. ua [Електронний ресурс] / Режим доступу : [http:// pidruchniki.com.ua](http://pidruchniki.com.ua)

Кукоба В. П.,

д-р екон. наук, професор
кафедри економіки підприємств ДВНЗ «КНЕУ
імені Вадима Гетьмана», Україна

Kukoba V. P.,

Doctor of economic science,
Professor at the department of
economic of enterprises «KNEU
named after Vadym Hetman»,
Ukraine

ВИРОБНИЧА КУЛЬТУРА В СИСТЕМІ МЕНЕДЖМЕНТУ ПІДПРИЄМСТВА

Звернуто увагу на низький рівень виробничої культури на українських підприємствах. Запропоновано сформулювати підсистему менеджменту розвитком виробничої культури підприємств

PRODUCTION CULTURE IN THE MANAGEMENT OF COMPANY

Attention to the low level of production culture at Ukrainian enterprises paid. A formation of management subsystem development of industrial enterprises culture proposed

Активна трансформація у останні роки під впливом світової фінансової кризи виробничих відносин відбувається на ґрунті утворення новітніх технологій виготовлення принципово нових товарів, що є інноваційними не лише за формою, а й за сутністю споживчих властивостей. Суттєвий на сучасному етапі суспільного розвитку техніко-технологічний прорив у здійсненій виробничих процесів спонукає до утворення адекватної культури виробництва як у глобальному, так і локальному рівні. При цьому слід мати на увазі, що виробнича культура (або культура виробництва) є одним з ключових елементів системи менеджменту підприємств, що створює умови для інтенсифікації діяльності персоналу підприємства та підвищення ефективності управлінських рішень, що приймаються.

Згідно традиційних поглядів на дефініцію «виробнича культура» вона є взаємопов'язаною сукупністю організаційно-технічних, гігієнічних, психофізіологічних, соціально-культурних, естетичних та інших оптимальних умов трудової діяльності персоналу підприємства. З огляду на це, у поняття виробничої культури включають такі базові складові, що відносяться до культури підприємства і його виробництва, як архітектурний вигляд підприємства, планування території, розположення виробничих будівель і споруд, чистота на робочих місцях і благоустрій прилежних територій, здійснення оздоровчих заходів, раціональне освітлення тощо. Найважливішою складовою виробничої культури є культура самого процесу виробництва, від проектування і розроблення конструкторсько-технологічної документації, виконання технологічних операцій з виготовлення, оздоблення, перевірки параметрів і пакування готових виробів, надання естетичної й ергономічної форми товару.

З поглибленням наукових здобутків у різних сферах, на ґрунті суттєвих здобутків у розвитку техніки й ускладненні технологій утворюються нові матеріали, розробляються нові процеси виробництва, створюються нові машини та механізми для виготовлення інших машин і обладнання, відповідним чином підвищується рівень культури виробництва. Аби забезпечити неухильне підвищення культури виробництва слід здійснювати постійний моніторинг її стану і координацію процесів, що з нею пов'язані — точніше здійснювати менеджмент процесів формування і підвищення рівня культури виробництва на підприємстві. Для цього у загальній системі менеджменту підприємства доцільно сформувати підсистему, що зорієнтована на управління процесами покращення не лише технічних якостей засобів виробництва, а і їх естетичної експресії та ергономічній відповідності працівникам,

які ці засоби використовують при виготовленні продукції. Поряд з цим слід реалізовувати комплекс у правлінських рішень з підвищення якості, надійності і довговічності продукції, покращення естетичного зовнішнього вигляду, а також екологічності утилізації виробів та їхньої тари й упаковки. При цьому слід звертати увагу в яких умовах виробляється продукція. На підприємстві не повинно бути засміченості і безладу на території підприємств, робочих місцях; забруднених вікон, промарматури, стелі і стін; незабарвленого устаткування; недостатнього освітлення у виробничих приміщеннях; загазованості приміщень вище допустимих меж, поганого температурного режиму тощо. Про невисоку виробничу культуру свідчать формальний інструктаж з техніки безпеки, недостатня забезпеченість робочих спецодягом і засобами індивідуального захисту. Не можна говорити про достатній рівень виробничої культури, якщо на підприємстві погана організація праці, немає чіткого планування і своєчасного контролю виконання заходів з покращення виробничої культури, низька трудова і виробнича дисципліна.

З огляду на те, що останні двадцять років на більшості підприємств України приділялось мало уваги забезпеченню достатнього рівня виробничої культури у даний час виникає нагальна потреба у активізації такої роботи і ефективному управлінні нею. Для цього на українських підприємствах розробити комплекс взаємопов'язаних заходів з підвищення рівня виробничої культури і здійснювати спеціалізований менеджмент цих процесів. Особливу увагу слід приділити управлінським рішенням з наукової організації праці, механізації і автоматизації трудомістких процесів, модернізації або заміни застарілого обладнання, забезпечення працюючих спецодягом та засобами індивідуального захисту, а також покращення санітарно-побутових умов роботи працюючих підприємства. Розвиток виробничої культури, а також його менеджмент, слід здійснювати у напрямках покращення технічної культури виробництва, удосконалення культури праці на підприємстві, поліпшення особистої культури працівників.

Література

1. Пономарев М. В. История стран Европы и Америки в Новейшее время / М. В. Пономарев. — М.: Проспект, 2010. — 416 с.
2. Hofstede G. Cultures and Organizations / G.Hofstede. — L.: Harper-CollinsBusiness, 1994. — P. 67.
3. Hofstede G. Cultures Consequences. International Differences in Work-Related Values / G.Hofstede. — L.: Sage, 1984. — P. 216.